

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἐσάκις ἀναγινώσκω τὰ σήμερον ἄρθρα τῶν ζένων περὶ Ἑλλάδος, εὐθὺς ἐνθυμούμαι τὴν εἰκόνα σταυρουμένης τινός Ἀγίας, ἣν ἐθαύμαζον παῖς ὢν ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἐν τῇ μητροπόλει τῆς Γενούης.

Τέσσαρες ἀνάλητοι δῆμοι καρφόνουσι τὴν ἀθλίαν· πέριξ δὲ αὐτῆς πλήθος θεατῶν „μὴ εἰδότεων ὅ,τι ποιοῦσι“ ρίπτουσι κατὰ τῆς βασιανίζομένης λίθους, συριγγμούς, σκώμματα καὶ σαπρὰ λεμόνια, ὡς οἱ Εὐρωπαῖοι κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ λυπηρότερον εἶναι ὅτι, διὰ τοὺς ἀπαθῶς κρίνοντας, ἔχει μὲν δίκαιον ὁ ἑλληνικὸς λαὸς παραπονούμενος ὅτι συκοφαντεῖται, ἀλλὰ καὶ οἱ ξένοι δὲν ἔχουσιν ἄδικον γράφοντες ὅσα γράφουσιν.

Ὅπως ὁ δικαστὴς, παραλείπων τὰ δυσεκτίμητα ψυχολογικὰ φαινόμενα, ἀποφασίζει κατὰ τὰς προχείρους μόνον δικαστικὰς ἀποδείξεις, οὕτω καὶ ὁ ξένος ἐπὶ μόνων τῶν ψηλαφητῶν γεγονότων δύναται νὰ βασίση τὴν ἐτυμηγορίαν αὐτοῦ, κρίνων περὶ τοῦ παρόντος καὶ μέλλοντος ἐκ τῶν παρελθόντων.

Τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς ἦν ἐσχάτως ὡς ἐκ θαύματος διεφύγομεν, ἡ σφοδρότης τῆς ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως, ἡ πρόσδος τῆς κοινῆς γνώμης, ἡ οἰκειότης ἡμῶν πρὸς τοὺς τρεῖς κομματάρχας, ἐξ ἧς γνωρίζομεν αὐτοὺς φιλάρχους μὲν καὶ παραφόρους, ἀλλ' ἔχοντας ὅπωςδῆποτε καὶ σπλάγχνα, ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς, τοὺς ἐγγύθεν θεωροῦντας τὰ πράγματα, εὐλόγους ἀφορμὰς νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ τελευταία κρίσις δὲν ἦτον ἀδικαιολόγητος, ὡς αἱ πρὸ αὐτῆς, οὐδὲ θέλει μείνει ἄγονος ὡς αἱ συνήθεις. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος χρῆσταί μόνον ἐλπίδες καὶ ἐκτιμήσεις ἠθικῶν φαινομένων, τὰ ὅποια οὕτε τὸν καιρὸν, οὕτε τὰ μέσα, οὐδ' ἴσως τὴν διάθεσιν ἔχει νὰ σταθμίσῃ ὁ Εὐρωπαῖος. Παρ' αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο δικαιούμεθα ν' ἀπαιτήσωμεν εἰμὴ μόνον νὰ κρίνῃ ἡμᾶς ἐκ τῶν γυμνῶν γεγονότων, οὐδ' ἔχομεν ἀφορμὴν δικαίου παραπόνου ἀν' συνοψίζῃ τὰ παρ' ἡμῖν συμβάντα ὡς ἐξῆς·

«Πρὸ διετίας ἐκυβέρνα τὴν Ἑλλάδα ὁ κ. Δελιγεώργης οὕτε κάλλιον οὕτε χεῖρον τῶν πρὸ αὐτοῦ· ἵνα ρίψωσι τοῦτον συνεμάχησαν οἱ κ. κ. Κουμουνοῦρος καὶ Ζαΐμης μετὰ τοῦ κ. Βούλγαρη, ὃν κάλλιστα ἐγνωρίζον ἐχθρὸν ἀνήμερον τοῦ νόμου καὶ τῆς τιμιότητος. Ἄμα τῇ βοηθείᾳ των κατέλαθεν ὁ βδελυρὸς αὐτῶν σύμμαχος τὴν ἐξουσίαν, εὐθὺς πάλιν ἠνώθησαν μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτῶν κρημισθέντος κ. Δελιγεώργη ἵνα ρίψωσι τὸν κ. Βούλγαρη· ἀντισταθέντος δὲ τούτου διὰ μέσων αἰσχυρῶν μὲν καὶ ἀτίμων, συνήθων ὅμως αὐτῶ καὶ γνωστῶν

αὐτοῖς ἐκ μακρᾶς πείρας, οἱ νέοι σύμμαχοι οὐδόλως ἐδίστασαν, ἀποχωροῦντες τῆς Βουλῆς καὶ ἐξεγείροντες τὸ ἔθνος, νὰ ριψοκινδυνεύσωσι τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ χάριν τῆς ἐξουσίας. Ἀποδείξεις δὲ ὅτι χάριν αὐτῆς καὶ οὐχὶ χάριν ἀρχῶν ἔπραξαν ταῦτα, εἶναι ὅτι, ἅμα τέκνον ἐκ τῶν σπλάγγων των, ὁ κ. Τρικούπης, ἀπήλαυσεν ἀντ' αὐτῶν ἐκεῖνα, ὑπὲρ ὧν ἐξώθουν τὸ ἔθνος εἰς ἀνατροπὰς, εὐθὺς ἐπετέθησαν καὶ κατὰ τούτου, καὶ ἀγριώτερον ἀκόμη ἤθελον ἐπιτεθῆ, ἀν' δὲν ἐθεώρουν τὸ σήμερον ὑπουργεῖον ὡς πρόσκαιρον μόνον μεσότοιχον μετὰξὺ αὐτῶν καὶ τῆς ἐξουσίας. Ὁ ἄγιος οὗτος περὶ χαρτοφυλακίων πόλεμος διαρκεῖ ἀπὸ τριάκοντα ἡδὴ ἐτῶν ἐν Ἑλλάδι, ἄνευ τῆς παραμιμρᾶς ἀνακωχῆς ἢ τῆς ἐλαχίστης εὐσπλαγχνίας πρὸς τὸν πάσχοντα τόπον.»

Ἡ τοιαύτη γλῶσσα εἶναι βεβαίως σκληρὰ καὶ ὑπερβολικὴ, ἀλλ' εἰς τὰς ῥητὰς ταύτας αἰτιάσεις οὐδὲ γρῦ δυνάμεθα ν' ἀπαντήσωμεν διὰ γεγονότων, ἀφ' οὐδ' οἱ ἡμέτεροι κομματάρχαι εὔρον εὐσχημὸν τινα δικαιολογίαν τῆς τελευταίας αὐτῶν συμμαχίας μετὰ τοῦ ἀνεκαθεν γνωστοῦ αὐτοῖς κ. Βούλγαρη, ἀλλὰ μόνον ἐκφράσεις μεταμελείας καὶ ὑποσχέσεις ὅτι ἡ παρούσα αὐτῶν ἔνωσις δὲν ὁμοιάζει τὰς προηγουμένας. Εἰς τὰς ἐπαγγελίας ταύτας πιστεύομεν ἡμεῖς ἐξ ὅλης καρδίας, νομίζομεν ὅμως ὅτι οὕτε ἡ ὅλως ψυχολογικὴ ἡμῶν πεποίθησις οὕτε ποτήριον πλήρες δακρύων τῶν πολιτικῶν ἡμῶν Μαγδαληνῶν εἶναι ἀπάντησις κατάλληλος εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ὡς σήμερον τὴν πολιτικὴν ἡμῶν ἀχρειότητα, οὕτω πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὠνείδιζον ἡμῖν οἱ ξένοι δικαίως μὲν τὴν ληστείαν, ἀδίκως δὲ ἐθνικὴν συμπάθειαν πρὸς τοὺς ληστὰς. Ὡς τότε ὁ Τάκος καὶ οἱ σύντροφοί του, οὕτω ἐσχάτως ὁ κ. Βούλγαρης καὶ οἱ συμμορῖταί του ὑπερέβησαν πάσης θρασύτητος τὰ ὄρια. Ὡς ἀπάντησιν εἰς τὰς δικαίας μομφὰς καὶ τὰς ἀδίκους συκοφαντίας ἐπαρουσιάσαμεν τότε εἰς τὴν Εὐρώπην ἑπτὰ κεφαλὰς ληστῶν καὶ μετ' ὀλίγον τὴν ἐξόντωσιν τῆς ληστείας. Τοιαύτη εἶναι καὶ σήμερον, ἀντὶ ματαίων λόγων, ἡ μόνη κατάλληλος ἀπολογία, ἡ τιμωρία τῶν παρανόμων καὶ εὐθὺς ἔπειτα ἡ ἡσυχία τοῦ τόπου ὑπὸ κυβέρνησιν καὶ ἀντιπολίτευσιν ἡμέρους καὶ τιμίας.

Ἀλλ' ἐνῶ ταῦτα γράφομεν, παραδιδόμενοι εἰς ἀγαθὰς ἐλπίδας, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν, ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, τελεῖται τι αἰσχυρότερον τῆς αἰσχυρότητος, ἀτιμότερον τῆς ἀτιμίας, ρυπαρώτερον τοῦ βορβόρου, δυσωδέστερον σηπομένου πτώματος, ἀνθρωποὶ χθὲς ἀποχωρήσαντες τῆς Βουλῆς, ὑπογράφαντες δηλώσεις, καὶ ἐξωθοῦντες τὸ ἔθνος εἰς τὰ ἔσχατα ὑπὲρ τοῦ καταπατουμένου συντάγματος, συνδυάζονται σήμερον μετὰ τῆλιτῶν ἕνεκα ποταπῶν συμφερόντων. Οἱ τοιοῦτοι, οἱ Κρίσπαι, Τσιριμῶκοι καὶ τὰ ἄλλα εὐάριθμα βδελύγματα, ἀν' ἔχομεν αἶμα καὶ ὄχι ξυνόγαλον εἰς τὰς φλέδας, πρέπει νὰ κτισθῶσι ζῶντες εἰς τοὺς τόπους τῆς ψηφοφορίας, παρέχοντες τὸ ἐπίορκον αὐτῶν στόμα ὡς κάλπην ἐμπτυσμῶν. Θ.